

[Justitsministeren]

minde om, at vi i forslaget klart har præciseret, at det forudsættes, at lægerne i overensstemmelse med hidtidig praksis og lægeetiske principper vil undlade at foretage transplantation i tilfælde, hvor afdøde har udtalt sig for et sådant indgreb, men de pårørende modsætter sig transplantation. Det er altså en beskrivelse af den faktiske situation, som vi også har fundet det rigtigt at tage med i lovforslagets bemærkninger.

Jeg skal som sagt her ved den første behandling af forslagene sige tak for den tilslutning, der har været til regeringens forslag, og jeg ser frem til det videre arbejde i udvalget.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

At indføre et supplerende dødkriterium er et dybt alvorligt anliggende, og jeg er meget glad for, at man har taget sig den nødvendige tid til den brede folkelige debat. For igennem al den tid, der har levet mennesker på Jorden, har vi jo ikke været i tvivl om, hvornår livet begynder, og hvornår døden indtraf.

Det er meget svært at ændre på nogle helt grundlæggende livsopfattelser, men nu presses vi til det. Spørgsmålet bliver pågående aktuelt, fordi andres liv afhænger af den måde, vi svarer på spørgsmålene.

Under debatten brugte hr. Knud Lind vendingen, at læger skal ikke spille Vorherre. Nej, det spørgsmål, vi som folk skal tage stilling til, er, om vi ønsker at skabe det lovgrundlag, der er nødvendigt for at give liv til mennesker, som ellers må dø.

Fru Lissa Mathiasen spørger, hvor længe man skal kunne ligge i en respirator. Her mener jeg ikke, der er grundlag for, at vi sætter regler op. Her sætter naturen sine egne grænser, og videnskabsmændene siger, at vi højst kan leve 6-14 dage i den situation; så der er megen sandhed i fru Margrete Auken's bemærkninger om, hvad vi kan klare, når ånden har forladt os.

Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi får talt meget om disse emner med vores nærmeste. Det er vigtigt, at vi overvinder den blufærdighed, vi har for at tale om døden, og det er vigtigt, at vi som pårørende kender de unges holdning. Vi ved ikke, hvornår ulykken sker, og vi ved ikke, hvem af os der kan sidde i den belastede situation at skulle give samtykke på andres vegne.

Derfor er informationsopgaven meget vigtig. Det er den samtale i hjemmene, vi skal inspire-

re til. Der er brug for, at vi får en generel information, og der er brug for, at vi får en mere målrettet information mod de relevante grupper: de unge i samfundet. Det er tanken, at vi skal indgå i et samarbejde med Sundhedsstyrelsen om information, og at vi skal forsøge at samarbejde med de private sundhedsorganisationer på området.

Justitsministeren har allerede gjort rede for, at der ikke er nogen form for bindinger til, hvilken form der skal vælges, og jeg kan nævne, at den svenske mulighed, hvor man arbejder med et selvstændigt donorkort, også bør være en af de muligheder, der skal indgå i overvejelserne.

Personlig vil jeg lægge megen vægt på, at vi finder et system, som er enkelt, og som også er enkelt for den, der ønsker at sige nej. Det skal være lige så enkelt at sige nej som at sige ja, og det skal være lige så acceptabelt at sige nej.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har to ting: Det ene er, at jeg er enig med Socialdemokratiet i, at hvis det bliver regeringens forslag, der går igennem, så må der komme en grænse for, hvor længe man må holde et menneske i respirator, hvis det er hjernedødt. I øjeblikket er det kun noget med 1-2 uger, men der kan komme til at ske meget, hvor man kan begynde at peele sådan én.

Det andet er – og det er måske lidt tarveligt, at jeg siger det, men jeg falder alligevel for fristelsen: Lagde Folketinget mærke til, at da sundhedsministeren skulle beskrive, hvor lang tid man kunne være i respirator, så sagde hun: Man kan kun leve 1-2 uger efter.

Det er ikke for at bebrejde sundhedsministeren, at hun dér bruger dagligsproget og det folkelige sprog. Det er blot for at nævne en af grundene til, at vi i SF virkelig vægrer os ved at begynde at tale om død dér, hvor selv vores minister kommer for skade at tale om liv.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er kun en meget lille kort bemærkning, fordi jeg ikke rigtig forstod.

Der skal være mulighed for at sige ja, såvel som der skal være mulighed for at sige nej. Jamen har man ikke sagt ja, så skal der ingen mulighed være.